

סגולה שלום

סגולת הצדיק משפנשט זיע"א

אבי זי"ע [הרה"ק רבי מנחם נחום משפנשט], אמר: מי שרוצה לזכות לשבת שמחה שידבר בליל שישי מזקני הגדול רבי שלום מפראהבישט זי"ע, ואם אין לו סיפור ממונו, שידבר לפחות משולחנותיו הקדושים ומספסלי בית מדרשו.

מהרה"ק הרבי הגדול רבינו שלום שפנא מפראהבישט זיע"א

שנה ג'

ליל שישי פרשת ויגש תשפ"ג

גליון 112

נהגות ישרות * אמרות טהורות * סגולות * עובדין קדישין * תולדותיו * הכנה לשבת

תורת שלום

תורת הרה"ק רבי שלום מפראהבישט

למעט באכילה ושתיה

אמר הרה"ק רבי שלום מפראהבישט: לעולם ימעט אדם באכילה ובשתיה ואף על פי שאין ראייה לדבר - סימן קצרים⁽¹⁾. מגדולי החסידות - ר' הו"ק עמוד י"ד

"ויאמר אבינו שובו שברו לנו מעט אוכל" (בראשית מז כה).

השלמות וציונים

ונראה לציין מה שכתב בספה"ק סדרו של שבת (שורש ה' עלה א) וזה לשונו: הנה גם באכילת המצות ותענוגי שבת קודש צריך אדם לכונן בהם לעשותן לשם פעלן כאשר נבאר כוונתן למטה, אבל לא ח"ו שבאכילת שבת קודש או בשאר המצות הותר הרצועה לשבוע בטוב ולמלאות כריסו באכילה ושתיה למלאות תאוותיו והנאות הגופניות בזה, וכבר אמרו חז"ל (במדבר רבה כא כה, מובא בש"ח מסכת עמוד השלום) שאל מין אחד את ר' עקיבא למה אתם עושין מועדין והלא כתוב חדשים ומועדיכם שנאה נפשי. אמר לו מי כתוב חדשי ומועדי שנאה נפשי, חדשים ומועדיכם כתיב, בזמן שאתם מכוונין להנאות גופיכם בלבד הם שנואים, אבל אם הם לעבודתי אינם שנואים ואינם עלי לטרוח אלא אהובים וחיביים. ועוד אמרו

אלו אינם פגם גמור לנפש, כי אין פגם אלא מצד לא תעשה, אבל הוא זוהמת העולם הזה ותאוותיו, שהעולם הזה ותאוותיו מלוכש בעור הנחש, וכשאין האדם פורש ממנו נשארה אותה הזוהמא קנויה בנפשו ואין הגיהנם מטהר באש הגשמי אלא דבר פגם גשמי דהיינו אש היצר שהוא פגם גדול, אבל זה שאינו פגם צריך אש דק ורוחני, נהר דינור העליון

ווארט השבוע

גודל החיבה בתיבות התפילה

תפלתו של מרון מהר"ש [מבעלזא] היתה בחפזון רב, לעומת זה היתה תפילתם של שאר הצדיקים בדורו, ביחוד של הצדיק רבי שלום מפראהבישט ובנו הצדיק מרוז'ין, במתינות, לאט לאט. הצדיק מרוז'ין הסביר, שאביו היה מאריך בתפלתו, כי כל כך היה יקר וחביב אצלו כל אות ומלה מהתפילה, עד שמעוצם החיבה והגעגועים קשה היתה לו פרידתו מזה.

אדמו"ר"י בעלו

1. ראה מה שכתב רבינו יונה (אבות פרק ב משנה טז) וזה לשונו: אכילה ושתיה כיצד, אין צריך לומר שלא יאכל וישתה דברים אסורים, אף כי אכל ושתה דברים המותרים והיה רעב וצמא אם להנאת גופו עשה אין זה משונה, אלא אם כן נתכוין להשלים צרכי גופו ושיאכל כדי חיותו שיוכל לעבוד את בוראו. גם האכילה הגסה עושה רעה גדולה, שכך אמרו חכמי הטבע, שרוב החלאים הנולדים הם מסבת ריבוי המאכלים, ואין לאדם לאכול כי אם עד שיסיר הרעבון מגופו, ובזה ישמור מצורו נפשו ויגרום לגופו הבריאות. אבל לא יאכל כל זמן שימתק לחכו, כי לעולם מתאוה החך לאכול עד יתמלא כריסו כפי מה שאדם יכול למלאותו ובזה יהיה לו כל חלי וכל מכה, וזהו שנאמר (משלי י' כה) "צדיק אוכל לשבע נפשו, ובטן רשעים תחסר". כי האצטומכא אינה יכולה לטחון אלא מה שהיא יכולה להחזיק, והרשעים שממלאין אותה ואוכלין עד שהחך לא יתאוה לאכול

מחסרים בטנם ומקלקלים אותו והחסרון בבטנן זהו הקלקול. אך הצדיק שאוכל לשבע נפשו ולהסיר הרעבון לבד הוא מקיים את הגוף שאוהב נפשו לעשות הישר בעיני ה', והמשכילים יבינו. עכ"ל. וכתב בספה"ק ראשית חכמה (שער היראה פרק י' אחר מסכת גיהנם) וזה לשונו: ענין טהרת הנשמה בנהר דינור פירשו בתקונים (ד) זה לשונם "ואני בתוך הגולה על נהר כבר, דא נהר דינור נגיד ונפיק מן קדמוהי אלף אלפין ישמשוניה ורבוה רבבן דמלאכי קדמוהי יקומו" וכו' (דניאל ז', ו) וטבלין נשמתין בהאי נהר דינור מוזהמתן דמוזהמין בעלמא שפלא עכ"ל. ופירש מורי ע"ה על ענין זה, בטעם למה יוצרכו הנשמות אחר שנטהרו בגיהנם לטבול בנהר דינור, ואמר כי יש ב' מיני טהרה לנשמה, האחת בגיהנם שבארץ, והוא לטהר על מה שפגמה בהתחממה באש היצר לעבור על המצות, והב' הוא לטהרה על מה שלא קדשה עצמה במותה לה, כענין מה שאמרו קדש עצמך במותך לך, כענין האכילה מרובה ושאר הדברים שיתבארו בענין הקדושה בעזרת ה', וענינים

הנמשך מכסא הכבוד שכתוב בה (דניאל ט' ז) "כרסייה שביבין די נור, ואז על ידה פושטת כל גשמיות העולם הזה". ובספה"ק צוואת הריב"ש (ד"ה ארבע אבות) כתב בזה הלשון: ארבע אבות נזיקין השורר והבורר הממבעה וההעבר (בבא קמא ב.) וכו', 'המבעה' לשון שן, שאוכל כל דבר. ע"כ. ועיין עוד בספה"ק נועם אלימלך (פר' נח, ד"ה א"י ופתח התיבה) וזה לשונו: התורה מלמדת אותנו העיקר התחלת והחזיק לבוא בקדושה, וגם שנראה לאדם קשה מאד, אף על פי כן ידחוק עצמו בעל כרחו עד שמן השמים ירחמוהו, על דרך שאמרת כבר 'כל האומר הקדוש ברוך הוא ותרו יתרו מעוה' (בראשית רבה סו ד), ופירשתי כך, הרוצה שיתרו לו השי"ת עוונותיו וחטאיו, 'יתרו מעוה' רצה לומר צריך לוותר את מעויו, דהיינו שלא למלאות כריסו באכילה ושתיה ותענוגי עולם הזה רק כדי חיותו, והיינו כאילו מוותר המעיים, שאינו משגיח עליהם ומסגף אותם בכל מה דאפשר. ע"כ.

השולח
הבט קדישין
מדיין
בן הרה"ק
רבי שלום שפנא
מפראהבישט
בן הרה"ק רבי
אברהם המלאך
בן הרה"ק המניח
והנה ממועדישט

רבי שלום מפראהבישט זי"ע אמר: ביום שנכנסו הרוסי' למדינה, אז באותו הלילה נטמאו רח"ל וכו', מחמת גודל הטומאה שלהם, רחמנא ישמרנו.

מאמר מרדכי, ח"ב עמ' עח, מאמרי צדיקים אות קסט

הרה"ק רבי מרדכי חיים מסלאנים זי"ע
לרגל יומא דהילולא - ו"ב טבת תשי"ד

אחת ירד הרפש], וד"ל. אבקות רוכלים, פרק י (ב) אות ג; מאמר מרדכי ח"א עמ' פד אות רב

האמונה בבורא עולם עד אין סוף

הרוז'נער סיפר: פעם בהיותו עוד ילד קטן בן ארבע לקחו אביו רבי שלום על כתפיו, ובעירו היה מישור רחב, וכשהסתכלו באופק היה נדמה כאילו השמים נגמרים בסוף המישור. ושאלתי - כך סיפר - דער הימל הנדיקט זאך שוין דארט? [- האם שם נגמרים השמים?], ונענה אבי 'ס'איז נאך דא א גרויסער גאט וואס האט באשאפן דעם גרויסן הימל. האבין מיר די קישקעס אנגיהויבן ציטערן - כך סיים הרוז'נער - ציטערן זיי נאך ביז היינט [- יש עוד אלקים גדול אשר הוא ברא את השמים הגדולים, ומעי החלו להתחלחל והם עדיין מתחלחלים עד עצם היום הזה].

סיפורי מרן הרמ"ה, ערך הרה"ק מרוז'ין זי"ע אות סג

רבי ישראל מרוז'ין סיפר על עצמו: כשהייתי בן שלוש שנים נשאני אבי על ידיו, ונדמה לי מרחוק כאילו השמים נוגעים בארץ. שאלתי את אבי 'האם שם סוף השמים?' ואמר לי 'לא בני, יש עוד ועוד, ואחזתני יראה, ועד היום יראה זו רודפת אותי ("ווארפט נאך מיט מיר"). או בנוסח אחר: 'יש עוד שמים גדולים, ויש קל גדול שברא את השמים. והתחילו מעי להתחלחל בקרבי והם מתחלחלים עדיין'.

משלחן הרמ"ה, עמ' קמו, ערך הרה"ק מרוז'ין זי"ע

שח הרה"ק מרוז'ין, כד הוינא טליא כבר ארבע שנין הלכתי עם אבי הקדוש לשוח בשדה לפנות ערב, ובראותי את שקיעת החמה אמרתי לאבי הנה רואים אנו את סוף השמים - שכך זה נראה בעת השקיעה. ואמר לי אבי 'הזהו סוף השמים?'... ישנו עוד שמים ושמי גדולים ורמים, ובראם אלקי השמים שהוא עד אין סוף ותכלית, והתחלחל כל גופי מפחד הוי'... "און עס ציטערט נאך".

מרן [הרמ"ח מסלאנים] ז"ל התפעל מאוד בספרו זאת, וסיים - הרי דברים כאלו יכולים לפוצץ סלע.

מאמר מרדכי, ח"ב עמ' קעב

מה שאמר הרה"ק ממעז'בוז' קודם הסתלקותו

קודם הסתלקותו [של הרה"ק הרבי ר' ברוך ממעז'בוז'] אמר 'בזוננו של עולם! אויף וועמען לאזטו די וועלט? איך האב גיעהרט אפילו אז רבי שלום'קע [מפראהבישט] האט גילאזט גוטע קינדער, אבער הלהן תעגנה? [- רבש"ע על מי אתה מניח את העולם? אמנם שמעתי שרבי שלום'קע מפראהבישט השאיר אחריו בנים טובים, אך הלהן תעגנה?... כי בני רבינו הרה"ק מפראהבישט היו עדיין צעירים].

מאמר מרדכי, ח"ב עמ' צט אות כד

נולד בא' תמוז תרכ"ח לאביו רבי יהודה לייב קסטלניץ זצ"ל אחיינו של הרה"ק בעל 'יסוד העבודה' מסלונים. בשנת תרל"ו עלה עם אביו לארה"ק. בזיו"ר חתן רבי אליעזר כ"ץ מלבוב-צפת, ובזיו"ר ש חתן רבי משה פעטרושקא מביאליסטוק. תלמיד הרה"ק רבי יצחק דוד מלובין זי"ע והרה"ק בעל 'דברי שמואל' מסלונים זי"ע. נסע גם אל הרה"ק רבי דוד משה מטשורטקוב זי"ע. לאחר שהרה"ק ר' שלמה דוד יהושע מסלונים הי"ד נרצח בגטו בראנוביץ' בו' חשוון תשי"ד ביקשוהו חסידי סלונים שיטול על עצמו את ההנהגה, אך הוא סרב לכך, ורק בשנת תשי"י נאות לקבל את עול ההנהגה בתנאי שלא יכנהו אדמו"ר או רבי. נפטר בי"ב טבת תשי"ד וגופו נטמן בחלקת הרבנים שבהר המנוחות בירושלים.

תמונת הרה"ק הרמ"ח מסלונים זצ"ל

לא המדרש עיקר אלא המעשה

הרה"ק [רבי שלום] מפראהבישט זי"ע כשהיה שוכב לישון היה קשה להקיצו, והיה לו משמש מיוחד על זה, ואמר שקשה לו להיפרד מהדביקות שיש לו בעת שינתו, אך הרי לא זהו התכלית....

מאמר מרדכי ח"ב עמ' קכא אות א

דרך התשובה

הרה"ק רבי שלום פריבישטר זצ"ל אמר, כשבגד מתלכלך בבובץ אל ימהר לנקותו בעודו רטוב, כי מתלכלך עוד יותר, אלא ימתין עד שיתייבש, ואז 'מיט איין רייב געהט דאס אראפ' [- בגרידה

רבי פנחס מקאריץ ביקש שהרה"ק מפראהבישט ישאר אצלו

הרה"ק רבי שלום מפראהבישט לקבל פני הרה"ק רבי פנחס מקאריץ. ואמר הרה"ק מקאריץ אל הרה"ק מטשערנוביל: האברך הזה מוצא חן בעיני, אתה סע לבייתך בשלום והאברך ישאר פה.

מאמר מרדכי, ח"ב, עמ' ל

'השי"ת נמצא היכן שאני שם'

פעם עלה הרה"ק רבי פנחס [מקאריץ] על הספסל להוריד פלפל מן האצטבא לצורך תקון מאכלי שבת, והרה"ק רבי שלום [מפראהבישט] חשש שמפני הזקנה הוא צריך סעד לתמוכו ונעמד לידו. ואמר לו רבי פנחס: אל תירא, אני נמצא במקום שהשי"ת שם. והשיב לו רבי שלום: אני אומר שהשי"ת נמצא גם היכן שאני שם.

מאמר מרדכי, ח"ב, עמ' ל

העבודה בדורותינו ככלום לעומת העבודה בדורות הראשונים

הרה"ק רבי שלום מפראהבישט אמר אודות העשיות והכוונות בדורות הללו, שהדרך בבתי תיאטראות לאחר שגומרים המשחקים המאולפים לשחק עושים לבדיחותא שמניחים חתיכת קש על הקרקע ואחד מראה גבורתו שקופץ מעבר לקש וכולם צוחקים ואומרים 'אויך מיר א קונץ?!'... גם זה לחכמה יחשב. כן כל מה שאנו עושים ופועלים בדורות אלו לכלום יחשב אל מול מה שפעלו ראשונים כמלאכים בדורם.

מאמר מרדכי, ח"ב עמ' קכא אות ב

רבינו הרה"ק מפראהבישט זי"ע רצה למסור נפשו וליהרג על קדושת ה'

הרה"ק רבי שלום מפראהבישט זי"ע היה אסור בבית האסורים בתלונת אשמה גדולה והיה בסכנה, והשתדלו צדיקי הדור בעדו ולא אסתיעא מילתא לפדותו. שלח לו הרה"ק ר' שלמה מקארלין: "אפיך צלותך" [הפוך תפילתך]. כי הרגיש שרבי שלום מצדיק עליו את הדין ואינו חפץ לצאת.

ויאמר רבי שלום, אם הרגיש בזה רבי שלמה מה שלא ידעו מלאכים ושרפים, אשמע בקולו. וסיים בלשון קדשו: מיר האט ער איבער געמאכט [אותי הוא שיכנע לסגת מן הרעיון שלא אשתחרר], אבער ער איז געבליבן ביי זיינט'ס [אך הוא - רבי שלמה - נשאר בדעתו, שהיה חפצו ליהרג על קדושת השם, וכך הוה].

מאמר מרדכי, ח"ב עמ' עג

טעם המחלוקת בין הרה"ק ממעזבוז והרה"ק מפראהבישט זי"ע

סיפר הרה"ק מרוז'ין: אביו של הרבי רבי ברוך [ממעז'בוז], הרה"ק רבי יחיאל חתן הבעש"ט הקדוש, היה פרוש ורצו לכופו מן השמים שיעמיד תולדות, אך אמרו שמקודם צריך לשאלו על זה, ואמר שמסכים בתנאי שיניחו לו לבחור נשמות שהוא רוצה. כשרצה ליקח את נשמת בנו רבי ברוך לא רצתה הנשמה לירד לזה העולם עד שיבטיחו לה שכל הצדיקים בדורו יהיו נכנעים אליו. רק נשמת הרב בעל התניא ונשמת אבי הרה"ק רבי שלום מפראהבישט לא רצו להכניע את עצמם אליו, ולכן חלק עליהם.

מזקנים אתבונן, ח"ב עמ' יד; מאמר מרדכי, ח"ב עמ' צב בנו הרה"ק מרוז'ין שאל את הרבנית אדיל בת הרה"ק רבי ברוך ממעז'בוז - אולי שמעתם ותדעו מה זה שאביכם הק' היה מדבר תמיד סרה על אבי הק', וסיפירה הרבנית: פעם הגיע לאבי אחד מהנוסעים לפראהבישט וניגש לתת שלום, וכיון שרק נגע אבי בראשי אצבעותיו חטף מיד את ידו חזרה ואמר 'פראהבישטער חסיד, קאלט קאלט...' והלך הלה עוד פעם בין הבאים ושוב היה כן, והלה נבהל מאוד ופרש לקרן זווית ובכה מאוד, וריחמתי עליו ונגשתי לאבי ואמרתי - הלא רחמנות על האיש הזה שהרי חיותו פוסקת ממנו מרוב עגמת נפש.

ואמר לי אבי הק': הענין הוא שהרה"ק רבי אברהם המלאך אבי הרה"ק מפראהבישט עבד את הבורא יתברך בדרך גבוהה מאוד מאוד שלא הלכו בה מעולם, ואביו המגיד הגדול ממעז'ריטש הזהירו שדרך זו קשה ומסוכנת למאוד, אך המלאך ענה לו: הנהך אב גשמי... לאחר שנסתלק המגיד הגדול נתגלה אל בנו בחזיון לילה ואמר לו הנה עכשיו אינני עוד גשמי והנני מודיעך שדרך זו מסוכנת היא למאד לקיצור שנים רח"ל, אך בנו ענה לו: הלא הייתם אב גשמי... ודיבר אתו קשות, אך המלאך הק' המשיך בדרך זו, ואכן נסתלק מהאי עלמא בדמי ימיו. - ועכשיו רואני - סיים הרה"ק רבי ברוך - שבנו הרה"ק רבי שלום ממשיך בדרך קדושה ומסוכנת זו, לכן הנני מדבר עליו להשקיט במקצת את המקטרגים מעליו...

מאמר מרדכי, ח"ב עמ' קכב כשנסתלק הרה"ק מפראהבישט בא אחד לבשר זאת להרה"ק ממעז'בוז, קסבר שבשורה טובה הוא, שהרי תמיד דבר עליו סרה כידוע, אך הרה"ק התמרמר מאוד ואמר - אני והוא אנו 'שמונה עשרה' אחת, שהתפילה פותחת ב'ברוך' ומסיימת ב'שלום'.

מאמר מרדכי, ח"ב עמ' קכב; מזקנים אתבונן, ח"ב עמ' טו

נשמת הרה"ק מפראהבישט זי"ע והרה"ק מלאדמיר זי"ע שניהם מאצילות

לרבי שלום פראבישטער זי"ע היה אח ר' ישראל חיים [מלאדמיר זי"ע] שהיה נוהג בחומרות ופרומקייטן. והוא היה חתנו של ר' שלמה קרלינער זי"ע. רבי שלום פראבישטער היה כידוע חתן בתו של רבי נחום טשרנובלער זי"ע, ודרכו היתה להתנהג בסדר המלבושים וכו' כעשירי הארץ, וכידוע היה רוכב על סוס. הרוז'ינער זי"ע דרכו היתה לקרוא בליל שבת את דודו הנ"ל ר' ישראל חיים ולשוחח עמו, כי אמר שנשמת אביו ר' שלום, ונשמתו של רבי ישראל חיים שניהם הם מאצילות ושניהם נתנסו בניסיון, דער טאטע איז ביי געשטאנען און איז גיגינגען ארוף און ארוף, פרייטיג צו נאכט קומט צו יעדער אידן זיין שורש נשמה, קומט צו איהם די נשמה פון אצילות, יעצמאל

מצבת קברו של הרה"ק הרמ"ח מסלונים זצ"ל בהר המנוחות

איז גוט מיט איהם צו פארבריינגען - אבי עמד בניסיון ועלה ונתעלה מעלה מעלה, בליל שבת קודש בא אל כל יהודי שורש נשמתו, ואליו באה הנשמה מאצילות, ועל כן זהו זמן טוב לשוחח עמו].

סיפורי מרן הרמ"ח, ערך הרה"ק מרוז'ין זי"ע, אות נו

מעלתו בראש השנה

חותנו זקינו הרה"ק ר' נחום מטשערנאביל שאלו פעם ממחרת ראש השנה, מה זה שביום הראשון ראיתי מלאכים ושרפים מסתובבים סביבך, וביום השני כבר לא ראיתי? והשיב, ביום השני נתעליתי למדרגה כזו שלא יכלו לגשת אלי עוד.

הרה"ק מפראהבישט אצל הרה"ק מליזענסק זי"ע

פעם הסב הרבי רבי אלימלך [מליזענסק] לסעודת מצוה עם הרה"ק רבי שלום מפראהבישט, בתוך הסעודה נענה הרה"ק מליזענסק - וכי מה עוד חסר כאן? ואמר רבי גבריאל טשאג שהיה בדחנא דמלכא - ייין המשומר, ואמר לו הרה"ק אם כן צא והבא, ונתן לו כלי ביד וציווה עליו שבל יוציא הגה מפיו עד שיחזור אליו, ויצא רבי גבריאל את

הבית והתחיל לילך עד שהגיע למקום שלא הכיר, וראה שם בריכה גדולה מלאה יין, ולקח הכלי ורצה למלאותה, ועמד שם אחד ושאלו מה מעשיו כאן? ואמר לו שהרבי רבי אלימלך שלחו להביא יין מכאן, והתחיל האיש להתלוצץ מהרבי רבי אלימלך, וצעק עליו רבי גבריאל - חצוף! דרך ארץ... ותיכף נעלמו הכל, הבריכה והאיש, ומצא עצמו עומד לבדו במקום מרוחק ולא ידע היכן הוא, ושנה תמימה ארכה לו הדרך עד שהגיע חזרה אל בית רבו, וכאשר הגיע לרבו גער בו, מדוע לא שמר פקודתו שציווהו לבל יוציא הגה מפיו. מאמר מרדכי, ח"ב עמ' נט

אני נמצא כל הזמן בהיכל המלך

פעם ראה הרה"ק מטשערנאביל זי"ע את רבינו הרה"ק מפראהבישט זי"ע כשהוא מסתובב לפני התפילה אנה ואנה, והיה נראה בעיניו כמי שמבטל את זמנו לריק, והוכיח אותו ואמר לו 'וכי כך מתכוננים לפני התפילה בהעברת הזמן לריק'. שאלו רבי שלום 'וכי מה עלי לעשות?', ענה הרה"ק מטשערנאביל זי"ע 'אברך כמותך היה צריך ללמוד דף בספר עץ חיים להאר"י ז"ל וכדומה'. ענה לו רבינו בדרך משל לצייר אחד שהיה מצויר כל מיני ציורים מהיכל המלך איך שיושב המלך ושריו מסביבו וכדומה, ונתפעלו האנשים וקנו ציוריו, פעם פגש באחד משרי המלך היושבים תדיר לפני המלך והצויע לפניו תמונת המלך והשרים, ולא ידע הצייר שהוא משרי המלוכה, נענה אליו השר 'אינני מתפעל מהתמונה ואיני רוצה לקנותה', תמה הצייר הלא התמונה נפלאה ביופיה בתיאור חי מהיכל המלך, ענה לו בבת שחוק, הרי אני תדיר במחיצת המלך ואיני צריך לתיאורים וציורים מהנעשה שמה. כן הדבר אתי - סיים רבינו - כי כל הספר עץ חיים מתאר את גודל יקרת היכל המלך מלכי המלכים, ואני הריני בעצמי שם כל הזמן ואיני צריך לזה.

מזקנים אתבונן, ח"ב עמ' יג; מאמר מרדכי, ח"ב עמ' קכא

מה שנה

להרה"ק מטשערנאביל זי"ע

חותנו זקינו הרה"ק מטשערנאביל הוכיחו פעם על דרכיו והליכותיו בקודש שלא נראו לו. וענה הרה"ק מפראהבישט: פעם מצאה תרנגולת ביצת אווז וחשבה שהיא שלה והתיישבה על זה לחממו עד שיצא האפרוח, לאחר זמן הלכו פעם לטייל על שפת הנהר וקפץ האפרוח - האווז אל תוך המים, ונבהלה התרנגולת מאוד, ואמר לה האווז 'מאמע, מיר קענען שווימען...' [- אמא, יודעים אנו לשחות]. מאמר מרדכי, ח"ב עמ' קכא

ידע את שורש הפרנסה של כל איש ישראל

כשחלה הרה"ק רבי שלום שכנא מפראהבישט את חליו האחרון, אמר - כשאקום ממטתי אומר לכל בר ישראל את שורש פרנסתו, שכן הבעל דבר חשב כל הימים שהנני משלוח ח"ו, ולכן גילה לי את השם של פרנסה, ואם אבריא אזי אומר לכל אחד כמה יתעסק ויתפרנס ברווח.

מאמר מרדכי, ח"ב עמ' קכג